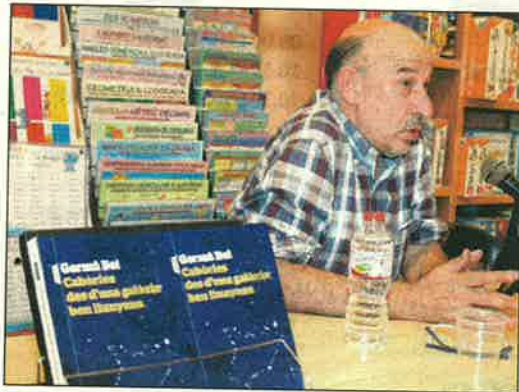

GERMÀ BEL | Presenta 'Cabòries des d'una galàxia llunyana' (Pòrtic)

“Vaig dir que en l'espai del referèndum els comuns no hi serien i lamento no haver errat”

Aquest brillant economista, diputat actualment de Junts x Sí, va venir a Lleida a presentar a la Llibreria Caselles nou llibre, un recull d'entrevistes i reflexions publicades durant els darrers 20 anys, la lectura de les quals, tanmateix, formen un tot homogeni que és cabdal per entendre el moment econòmic i polític on ens trobem ara. Parla amb un simpàtic i directe accent de les terres de l'Ebre i no defuig cap qüestió: ni tan sols quan es tracta de reconèixer –amb total honestedat– els seus errors.

grau de credibilitat que li donen. Això és molt bon senyal. Jo em vaig equivocar, afortunadament. En molts temes canvio d'opinió, menys en les grans qüestions: la desigualtat, la llibertat, o Catalunya com a nació. Els canvis de parer, en el món anglosaxó, ho estan mal vistos. Si hagüés amagat articles on m'equivoco m'amagaria

a mi mateix i sóc massa exhibicionista! (riu).

Diu que tenim el nostre 'Tea Party' indepe.

I tant. Un col·lectiu que en lloc de jutjar polítics, jutja persones i intencions. Cal tenir molt clar, en política pública, saber quan estem discutint objectius i quan instruments. L'acció col·lectiva és això!

Divendres es va escenificar la unitat de Junts per Sí i CUP. Però... i els Comuns?

Quan parlem de cada espai polític, cal distingir entre dirigents i espai social. Tots els espais electorals són diversos. Entre els dirigents, normalment, hi ha la consigna del “tots a una”. En això sí que em sap greu no haver-me equivocat: vaig dir que en l'espai del referèndum els comuns no hi serien.

I com s'explica?

Per una negació de la política catalana en els darrers 35 anys, amb les seues llums i ombres i honestament, no es volen posar en risc: perquè després d'una imputació pots perdre la pagueta...

Més clar, l'aigua.

Quan dius circumloquis, no s'entén. És una valoració política. I la gent de frontera, com nosaltres parlem clar.

L'agraïment a Margallo és pura ironia.

No! (riu) La ironia és d'una altura intel·lectual que està reservada a la gent de l'Empordà, que vénen d'intel·ligents de segles, des de l'Ermessenda de Carcassona, segurament. Natros, venim de menys (riem). Quan Margallo diu això ens amenaça que anirem perduts, com cagalló per sèquia.

Al pròleg li agraeix irònicament el títol de llibre a l'exministre Margallo.

Els del sud no podem ser irònics, com a molt sorreguers! (riu) Però sí, la metàfora que tant volia espantar-nos és la que desitjo pel meu país: un estat petit, com Dinamarca, Àustria o Suècia, navegant per l'espai, adaptant-se contínuament.

Divendres es va acordar data i pregunta. Com ho va viure?

Hem oficialitzat que portaríem a termini les instruccions del nostre electorat. En un estat normal no seria un dia històric. En una democràcia normal no seria res estrany. La ritualització, la solemnitat, eren, potser, una mica necessàries per afegir un plus de credibilitat.

Vostè és de les terres de l'Ebre i ve a Lleida. Som territoris centrifugats.

Tots descendim de sarraïns que vam baixar pel riu des del Pirineu i de Ponent. Vosaltres, però, teniu una ciutat gran que exerceix de capital. Nosaltres no la tenim. Però som perifèria i dóna una forma de mirar les coses diferent.

Al llibre toca temes diversos. I en alguns ha canviat d'opinió.

En tema de referèndum, per exemple. Temia que el govern fes un botifarrèndum i m'ha sorprès el